

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 1129/06
14.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, као председника већа, Милене Инић-Дреџун, Горана Чавлине, Бате Цветковића и Верољуба Цветковића као чланова већа, и саветника Биљане Милосављевић, као записничара, у кривичном поступку против оптуженог АА и др., због кривичног дела разбојништва из члана 206. став 3. у вези са ставом 1. у покушају у вези са чланом 30. Кривичног законика, решавајући о жалби браниоца оптуженог, адвоката ББ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду К.бр.2310/05 од 03.04.2006. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца адвоката ББ, дана 14.06.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптужног АА, а пресуда Окружног суда у Београду К.бр.2310/05 од 03.04.2006. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду К.бр.2310/05 од 03.04.2006. године, оптужени АА оглашен је кривим за кривично дело разбојништва из члана 206. став 3. у покушају у вези са чланом 30. КЗ и за исто осуђен на казну затвора у трајању од пет година у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 11.09.2004. године па надаље. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 161.800,00 динара, а на име паушала износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности те пресуде под претњом принудног извршења. Истовремено је оптуженом изречена мера безбедности одузимања предмета употребљеног за извршење дела, пиштоља марке „ЦЗ – 88“, калибра 9мм, фабричког броја 67352. Оштећени ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ, ради остваривања имовинско-правног захтева упућени су на парницу.

Против те пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и одлуке о трошковима кривичног поступка, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или исту преиначи тако што ће оптуженом изрећи блажу казну. У жалби је захтевано да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа Врховног суда.

Републички јавни тужилац Србије у свом писменом поднеску Ктж.бр.1242/06 од 06.06.2006. године, предложио је да Врховни суд одбије жалбу браниоца оптуженог као неосновану, а побијану пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, а у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката ББ, на истој размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у изјављеној жалби и мишљења Републичког јавног тужиоца Србије, нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, које се у смислу члана 380. став

1. тачка 1. ЗКП, испитују по службеној дужности.

Побијајући првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачке 11. ЗКП, жалбом браниоца оптуженог указује се да су у образложењу побијане пресуде у погледу одлучне чињенице, виности оптуженог према радњи извршења разбојништва, као и према наступелим тежим последицама, тешким телесним повредама код двоје оштећених, дати неразумљиви разлози који садрже противречности, међусобне, у односу на изреку, као и у односу на садржину изведених доказа. У вези са тим се жалбом даље оспорава правилност закључка првостепеног суда да је оптужени пуцао у оштећене како би отклонио препреке за извршење циља, извршењем дела и одузимање противправне имовинске користи, већ је то оптужени чинио у страху за свој живот, да би се ослободио и побегао од оштећених који су га напали. Као аргумент за то, бранилац наводи повреде које је оптужени том приликом задобио. Због свега изнетог, по мишљењу браниоца доведена је у питање и правна квалификација кривичног дела разбојништва по члану 206. став 3, пошто је могуће да се ради о истом том кривичном делу из члана 206. став 1. КЗ, те се све то, по мишљењу браниоца негативно одразило и на одлуку суда о казни, која је у сваком случају престога одмерена.

По оци Врховног суда неосновано су изнети и жалбени наводи браниоца оптуженог из следећих разлога:

Супротно наводима жалбе браниоца оптуженог у образложењу побијане пресуде о свим одлучним чињеницама дати су довољни и правилни разлози који не садрже противречности, међусобне, у односу на изреку и садржину изведених доказа, а посебно у погледу субјективног односа оптуженог према радњи извршења и наступелој тежој последици, тешким телесним повредама за два оштећена лица, док је одбрана оптуженог детаљно цењена појединачно и у вези са другим изведеним доказима. Стога су неосновани жалбени наводи браниоца оптуженог да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачке 11. ЗКП.

Чињенично стање ближе описано у изреци првостепене пресуде суд је правилно утврдио из бројних изведених доказа, међусобно потпуно сагласних исказа сведока – оштећених, ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ, извештаја МУП-а РС од 10.09.2004. године, о крим. техничком прегледу лица места догађаја са скицом и фото документацијом – о траговима испаљених пројектила из пиштоља оптуженог, налаза и мишљења комисије лекара вештака о локацији, природи, начину настанка и тежини повреда код оштећених, те других доказа, али и исказа оптуженог.

Из свих изведених доказа првостепени суд је на поуздан начин утврдио све околности и ток критичног догађања, и то да је оптужени дошао у предметну продавницу маскиран и наоружан напуњеним пиштољем, исти уперео у слепоочницу оштећене ВВ, захтевајући да му она преда новац, па се тада на њен позив, на вратима појавио ГГ, а оптужени у његовом правцу испалио један пројектил из пиштоља погодивши радијатор, потом присутни оштећени покушали да одузму пиштољ од оптуженог, а он испалио цео шаржер и том приликом погодио оштећене ВВ и ЋЋ, који су од испаљених пројектила задобили тешке телесне повреде, док су оштећени ГГ и ДД задобили лаке телесне повреде.

Из оваквог чињеничног стања које у суштини и није спорно, првостепени суд је правилно закључио да је оптужени свесно и вољно, дакле са директним умишљајем употребио силу према оштећенима, а у намери прибављања себи противправне имовинске користи, са којим циљем је и дошао у продавницу наоружан пиштољем у којем је било седам метака. По правилном закључку првостепеног суда оптужени је испољио и свест да испаљивањем хитаца из пиштоља у правцу оштећених, може истима нанети тешке телесне повреде, па је тиме што је хице испалио, на те последице пристао, а које су и наступиле код два лица.

На тај начин, првостепени суд је јасно определио директни умишљај као облик виности оптуженог у погледу извршења кривичног дела разбојништва, док је субјективни однос оптуженог према наступелој тежој последици, тешким телесним повредама код два лица, евентуални умишљај, о чему су на страни 13, став 1. и на страни 14, став 1. образложења побијане пресуде дати довољни и правилни, непротивречни разлози.

Имајући у виду управо те неспорне околности, да је оптужени дошао наоружан напуњеним пиштољем, и претњом да ће исти употребити затражио од оштећене да му преда новац, а потом и пуцао у правцу оштећеног ГГ, чим се он пријавио, те наставио са радњама извршења дела испаљујући хице из пиштоља, а

да су оштећени покушали да га савладају, отму пиштољ и спрече у даљем извршењу дела, оптужени је тешке телесне повреде оштећенима нанео при извршењу дела разбојништва, а не у неком одвојеном догађају, нападнут од стране оштећених.

У таквим околностима, потпуно се неоснованим показују жалбени наводи браниоца оптуженог којим се указује да је оптужени пуцао у „нужној одбрани“, у страху за свој живот, да би могао побећи од оштећених, јер је такав браниочев став у потпуној супротности са целокупним, напред описаним понашањем оптуженог. Оптужени је кривично дело разбојништва започео предузимањем радње силе употребом пиштоља, са умишљајем, а само због отпора који су оштећени пружили оптужени није успео да од њих одузме новац, па је после њиховог супротстављања наставио да пуца, по правилном закључку првостепеног суда настојећи да их елиминира као препреку, а пре тога се могао повући. Зато је наношење повреда оштећенима обухваћено свешћу оптуженог на могућност наступања последице – тешких телесних повреда употребом ватреног оружја. Стога, у конкретним радњама оптуженог не би могао постојати само основни облик кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. КЗ, на шта се жалбом браниоца оптуженог неосновано указује. Сходно томе, уследио је правилан закључак првостепеног суда да се у описаним радњама оптуженог стичу сва битна обележја кривичног дела разбојништва из члана 206. став 3. у вези са ставом 1. КЗ, о чему су у образложењу побијане пресуде дати довољни и правилни разлози.

Чињеница, пак, да је оптужени задобио лаке телесне повреде након што је извршио сва битна обележја кривичног дела разбојништва, а у ситуацији када су оштећени покушали да га спрече у даљим радњама усмереним на извршење дела, потпуно су без значаја и утицаја на правилност утврђених изнетих чињеница и правних закључака првостепеног суда, па су том смислу изнети супротни браниочеви наводи без икаквог чињеничног и правног значаја.

Стоји чињеница да је у конкретном случају изостала противправна прибављена имовинска корист и то само због отпора који су оштећени пружили, да је оптужени био спречен у довршењу започете радње да одузме новац који је уз употребу силе тражио, али је умишљајним наношењем тешких телесних повреда оштећенима по ставу Врховног суда, оптужени остварио сва битна обележја – објективна и субјективна, кривичног дела разбојништва из члана 206. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика, па се ради о свршеном делу, а не покушају извршења истог, у вези са чланом 30. КЗ, како је то нашао првостепени суд, а оптужени је и предметном оптужницом Окружног јавног тужиоца у Београду, тужен за извршење предметног кривичног дела у покушају. Нашавши да се ради о покушају првостепени суд је повредио кривични закон у корист оптуженог, а пошто није било изјављене жалбе ОЈТ-а, на штету оптуженог, то Врховни суд, везан одредбом члана 382. ЗКП, није могао у наведеном смислу, у погледу правне квалификације дела преиначити првостепену пресуду, па је прихватио и примену одредбе члана 30. КЗ, да се ради о покушају извршења дела.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је жалба браниоца оптуженог и у том делу неоснована, а побијана пресуда правилна.

Све околности у смислу члана 54. КЗ, које су од утицаја на казну, првостепени суд је правилно утврдио и олакшавајућим околностима, да је оптужени делимично признао извршење кривичног дела, коректно се држао пред судом, изразио кајање и жаљење због извршења истог, дат је одговарајући значај, као и личним и материјалним приликама оптуженог и чињеници да је до сада неосуђиван, а у односу на отежавајуће околности, степен кривичне одговорности оптуженог и тежину предметног кривичног дела што се огледа у последицама, тешким телесним повредама које су задобила два лица. Сходно томе, првостепени суд је оптуженог осудио на казну затвора у трајању од пет година, која казна се и по оцени Врховног суда показује и као адекватна и нужна за постизање своје законом прописане сврхе предвиђене чланом 42. КЗ, постизање опште и специјалне превенције.

Правилно је првостепени суд на основу члана 87. КЗ, оптуженом изрекао меру безбедности одузимања предмета – пиштоља тамо означене марке, калибра и фабричког броја, као средства извршења кривичног дела у питању.

Правилно је првостепени суд на основу члана 196. у вези са чланом 193. ЗКП, оптуженог обавезао да плати трошкове кривичног поступка и паушала у тамо означеним износима, сходно дужини трајања и сложености кривичног поступка, обзиром на број и врсту изведених доказа, при чему је имао у виду и имовинске прилике оптуженог, о чему су у побијаној пресуди на страни 14. став претпоследњи дати

довољни и правилни разлози, који нису доведени у сумњу жалбеним наводима браниоца оптуженог, па је жалба и у том делу оцењена као неоснована.

Из изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија,

Јанко Лазаревић, с.р.

Записничар,

Биљана Милосављевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

љи